

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett e lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Október hatodika.

Gyászünnepet, a legszomorubb gyászünnepet szívben s lélekben kell hogy ünnepelt legyen a haza, a magyar nemzet október hatodikán.

Még égboltozatunk is, eme a hazára és nemzetre nézve végzetessé vált napon, sűrű setét felhők alakjában gyászfátyolt öltött magára és könyeket hullatva siratta a magyarok Golgotháján a vértanu halált halt tizenhárom martyrnak örökké halhatatlan maradó szerencsétlen emlékét.

Harminczöt évvel ezelőtt az önkény uralom jármát lerázandó és e hazából szabad hazát, e nemzetből független nemzetet teremtenő, egy hős vérrrel küzdött nemzetnek, gyalázatos, ocsmány és rút árulás következtében, letiprását és legjobbjainak, leghűbb fiainak kivégeztetését kellett e napon elszenvednie.

Ott áll a milliók szemeiből kihulló könyekkel öntözött és a dicsőség bájvirágait termő sirhalom Aradon, — ott emelkedik ki a magas hant, melyben a gonosz zsarnokok emelte bitón a hazáért kiszendett dicső vezéreinknek nemes csontjai örökre porladoznak, — ott áll a szent kalvárián a félisteneket dicsőítő a kegyelet emelte, a hazafiság örökzöld babéraival koronázott szobor, mely a lángoló honfiai szeretetnek emlékére és az egész világ csodálta és bámulta magyar hősi harciasság jeléül tündököl, — ott áll az isten ujjaként, mutatva a mostani nemzedéknek, hogy mint kell szeretni a hazát és hogy kell harcolni a hazáért, — jelezve, hogy más magyar karban villogtak a vértől pirosult kardok a szabadságharcz véres csatái közt s más szellem hatotta át a magyart a haza jogainak kivívása szent eszméjénél, mint mostan.

Haza! Nemzet! Társadalom! Magyarok!

Az élénk lángokban égő hazafiai szeretetet, a csodás ragaszkodást és bámult hősiességet nektek örökségül hagyott, értetek, szabadságtokért a hóhér gyilkos kötelén nemes lelküket kilehelt vértanukért arccsal Aradnak fordulva, térdre borultan rebegtek-e ájtatos s forró imát, — avagy csak hullattatok-e fájdalom csalta könyeket, e reátok nézve örökké emlékezetes és jelentékeny napon? — Nem hisszük, nem hihetjük.

A magyar társadalomban, fájdalom, annyira meglazult már a nemzeti önérték, öntudat és büszkeség, — nemzetünk annyira megfélemedezett az ég és a végzettől neki rendelt magasztos honfiai hivatásáról, — a magyarságban az elcsüggedés annyira erőt

vett, hogy még valaha nagy, erős, hatalmas és rettegett legyen, — társadalmi életünkben a vétkes közönyt a közjó iránt annyira tapasztaljuk és oly élettelen halálforma dermedtséget észlelünk, hogy nem tehetjük fel, miszerint a dicső és fenséges emlék, mely e gyászos és szomorú naphoz fűzi, méltó kegyeletes ünnepély tárgya volt.

De hát hogy is lehetne ezt feltételezni!

A nemzetet, a magyart, a társadalmat egész más gondolatok foglalják el, semhogy e szent és halhatatlan napra emlékezhetne. A nemzetnek bálványja nem a szabadság már, mint az hajdan volt, — az ő félistenei nem lehetnek aradi vértanuk. Bálványja a mindennapi kenyér, melyet lelketlen bűnös uzsora-pénzen megszerezni kénytelen, — ezt imádja; — félistenei a felette uralkodó, vele önkényileg rendelkező zsidók, — titokban ezeket dicsőíti, ezeket magasztalja, mert ezek teremtik részére elő az imádott bálványt, a pénzt.

A világ alapjából kifordulva, az emberiség parodizálva, a szív, a lélek, a nemes eszme és érzés kiölve jelentkezik már ma napság.

A szabadság népünk előtt oly üres frázis, melynek gyakorlati értéke nincsen, — a függetlenség pedig olyan szatira, mely szomorú viszonyainknál fogva annyira bosszantó fogalmat rejt magában, hogy e szó kiejtése legfeljebb csak jogos és igazolt felindulást szülhet.

Mint az örök szabadságvesztésre bebörtönözött kényszermunkára ítelt rab előtt a szabadság és függetlenség csak egy szépen elbeszélte rege lehet, mely őt tán könyekre is indíthatja, de tudatában van annak, hogy abban soha részes nem lesz, nem lehet, — ép oly élénk agy kigondolta fantáziának tetszik a magyarságnak és nemzetnek ama regény, melyet arról a sokat emlegetett és hangoztatott szabadság és függetlenségről neki beszélnek, prédikálnak és irnak.

Szép a tárgy, telve nemes eszmékkel, tetszik is neki, de azért hazugnak tartja. Magasztos a fogalom, az elv, a törekvés, a cél is, melyért 35 évvel ezelőtt istenesített martyrjaink harcoltak és elvérzettek, de csak úgy volna érdem az érdem, ha a hős vérukkal öntözött haza földjén az igazi szabadság és valódi függetlenség édes gyümölcsét kicsírázni elősegítették volna.

Csak ekkor izlett volna az élvezhető gyümölcs; de hogy a mostani nemzedék valamit tenne, csak egy lépést, csak egy mozdulatot is, hogy az elkezdett istenies munkát bevégezné, vagy hogy szellemi küzdéssel a fizikai erővel megkezdett harcot folytassa, ahhoz tunya és közönyös.

Bor mellett hevül, lelkesül a szabadságért, a függetlenségért, — de akkor is csak a bor, mely még mindig tiszta magyar

— és ha kijózanodik azért csak eltűri és elszenved, hogy kárhoztatva van saját szabad hazájában rabja és páriája lenni idegeknek, bevándoroltaknak.

Oly gyáva és nyomorult nép az, mely kardcsapás nélkül rongyból gyúrt váltókkal a világot meghódítani törekvő ellenségének fegyverét nyújtja és magát általa rabszolgaságba ejteni engedi, hogy annak dicső hőseire csak szégyenkedve szabadna emlékezni.... De, hagyjuk ezt....

Im mondjuk hát, hogy igenis elismerjük, miszerint súlyos gondok azok, mellyel a nép megküzdeni kénytelen, — mondjuk, hogy igenis elismerjük, miszerint fájdalmas és siralmas azon bizonytalan és tarthatlan állapot, melyben a nemzet tengődve élni kárhoztatva van.

És felmenti őt ezen körülmény attól, hogy hazájának legszebb és legdicsőbb emlékét kegyeletes ünnepre nem méltatja, de hogy azt mint nemis létezőt figyelembe se vegye? Soha.

Sőt ellenkezőleg. Mennél szorongatottabb helyzet és állapotban él, mennél nagyobb megpróbáltatásoknak van kitéve egy nemzet, annál inkább feléledni kell benne a vágyak, annál inkább szikrát kell fognia azon eszmének, őseinek és hőseinek nyomdokába lépni akarni, mert ha ezt nem teszi, úgy nem akar, de nem is érdemel jobb sorsot, mint a minő saját hibája folytán neki osztályrészt jutott. Mint minden ember úgy minden nemzet is saját szerecséjének kovácsa; amint vet úgy arat; mint dolgozik úgy élvezi munkájának gyümölcsét is. A magyar nemzet dolgozik, dolgozik pedig oly megerőtetéssel, oly önmegtagadó kitartással, mint kevés nemzet a földön és mégis munkája után csak nyomorban él, csak a sanyaruság a kenyere. Tehát ha a munka mellé a szabadságra és függetlenségre való törekvés és akarat sorakozik, csak akkor lehet ismét boldog, csak akkor lehet elégedett.

A rabszolgaságban élt nemzetek mindig maguk törték össze azon rabbilincseket, melyeket zsarnokok lábaikra kovacsoltak, és nem vártak addig míg a bilincsek lekoptak, — mert bárha az időnek vasfoga megrághatja a legkeményebb érczet is, idővel azelgyengül, de azért az soha elkopni teljesen nem fog.

A magyar nemzet is, mely birtokából uzsora váltókkal leszorított és házából, hajlékából, kunyhójából körmönfont csalással kidobott és most zsellére, urbérese, hetese azon a magyarsággal szemben idegen aspirációkat tápláló hazafiatlan a világ minden zege-zugából ide szakadt zsidó fajnak, — e szent napon volna hivatva ismét a nemzeti erőt és fizikai bátorságot gyűjteni, hogy mint az aradi martyrok szabadságunk és függetlenségünkért küzdve hős halállal on-

tották a hazáért vérüket el, úgy a nemzet is a zsidó önkényes és zsarnok uralom alól magát felszabadítani s függetleníteni elkészülve legyen.

És ha a félistenek hantja fölött „buzgó imádság epedez százezrek ajakán“, és ha a nemes példát követni elvben elhatározott ténnyé vált, akkor a nemzet egy lépéssel szabadságának és függetlenségének kivívására előbbre ment, mert azon ohajjal és vággyal a könyörületes éghez felszálló imája vajha mindnyájan oly szabadsághősök legyünk mint a dicső boldogemlékü Aulich Lajos, Damjanich János, Desseffy Arisztid, Kiss Ernő, Knežich Károly, Leiningen-Westerburg Károly gróf, Lahner György, Lázár Vilmos, Nagy Sándor József, Pöltenbergi Pölt Ernő, Schweidel József, Török Ignác és Vécsey Károly gróf a nemzet és haza szabadságaért 35 év előtt az átkozott hóhér kötelekre felhuzott honvéd tábornokok voltak, beteljesedni is fog.

Gyászos emlék ez a nap, de fenséges legyen minden magyarnak szívében, lelkében. A szabadságra és függetlenségre az emberi boldogságnak eme egyedüli alap és sarkkövére kényszerít bennünket mindig gondolni, és ha kegyelettel igaz magyarokhoz méltóan megüliük e napot, akkor ha multunkban nincs is öröm, de jövőnkben lehet még remény.

El tehát a mindig gyöttrő anyagi gondal mely nemzetem téged annyira sujt, — feledd el kintzó bánatod, mely elrabolt javaid fölött benned minduntalan támad.

Borulj térdre, ajtatos imát rebegi zokogva és kérd a menyek hatalmas urát, hogy az istenesített vértanuk szelleme e hazának minden egyes hű fiában lángoljon és hogy hősiességük a szabadság és függetlenség kivívására legyen dicső erényük. Ha imádat végezted a szabadság dicső eszméjének véres áldozatává esett nagy költőddel pedig telt torokból kiáltásod:

A magyarok istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok többé nem leszünk.

Szterényi Bertalan.

AZ „UJPEST“ TÁRCSÁJA.

A tánciskolában.

Gyönyörű és kellemes éjben, a csillagok milliói fényes tündöklő sugarait reám vetve, ballagtam vasárnap elmélkedve a népszínházból egy barátom karján a lóvaskocsit várva fel-le a Kerepesi-úton.

Blahánának pacsirta éneke még mindig oly elragadóan csengett fülemben, — fürge, bájos mozdulatai még annyira tartottak izgatottságban, — angyali mosolya még oly lázzal hatottak reám, — hogy annyira magamon kívül valék, hogy azt sem tudtam vajon ébren vagyok, vagy álmodom-e. Így mentem fel-le a Kerepesi-úton öntudatlanul; míg barátom, ki oldalom mellett füttyölve Blahánának egy énekelt kedves da'át, azt a rajtam erőt vett szokatlan izgatott gondolkodást észre nem vette és nem kérdezett, hogy hát cimborám mi lel? rosszul érzed magad? felhevültél? vagy gyomrodát rontád el?...

Ekkor magamhoz tértem. — nyílt szemek melletti éber álmomból felébredtem. Hej! pedig de kár volt, hogy barátom megzavart és nem engedte, hogy tovább Eden kertjének illatos olaj, narancs és citrom üdítő fái alatt nyugodhassam. Mert hát igazán gondolkodásomban oly jól éreztem magamat, mintha a menyországban ütöttem volna fel tanyát. — De hát kiűzött belőle a gonosz barátom, mint elkergettettek isten által belőle Ádám és Eva. — Oh isten! pedig mily gyönyörű élete lehetett ott benn az első szerelmes emberpárnak! Ak! én érzem azt,

Elmultak a dicső napok,
Elrepültek, tán örökre?
Ágyudőrej, kardcsattogás,
Nem vegyülnek már a légbe.

Gyászos napok, komor éjkek...
Váltják fel a csaták zaját;
Árulás és ravasz ármány,
Győzik le az erény honát.

Nem lobog már fenn a zászló,
Nem hangzik már „szuronyt szegezz“
Néma csend és bús levertség
Szállja meg a honfi keblét.

Vége lón a dicső harcznak,
Elárulva a hős sereg;
Vége a magasztos ügynek
Igy határozták az egék.

Az aradi sötét várban,
Tizenhárom hazafi ül;
Elmélkednek, gondolkodnak
Régi elmúlt jó időkről...

Csikorog a nagy vasajtó,
Belép most a dühös hóhér,
Halált hoz a honfiakra
Kezében a kintzó kótél.

Szabadságért lángolt szívök,
Érte küzdtek érte haltak.
Az volt egyetlen vétkök:
Szabadságért harcoltanak.

Vértanui halált haltak,
Testök porlad rég a sírban;
De emlékü él örökké
Árpád apánk ós honában!

Pap Dezső.

A bírósági ítéletnek felebbezése.

Következő felebbezést adtuk a btő járásbíróóság által felettünk hozott ítélete ellen, a kir. törvényszékhez be:

Tekintetes IV—X. ker. kir. btő Járásbíróóság!

Az 1884. évi 18822/bjog. szám alatt hozott ítéletet, reám nézve sérelmesnek találva, van szerencsém az ellen felebbezési és semmisségi panaszomat bejelenteni és védekezésem szempontjából a következő indokokat és mozzanatokat felhozni.

Azon cselekmény, mely miatt ellenem a vádak emeltettek és melyekért fájdalom, vára-

átlátom, mert elmélkedésemben úgy képzelém és nem is hiszem, hogy másképp képzelhető-e, hogy a paradicsomban vagyok.

Egyszer voltam benned gondolatomban áldott Eden, akkor is kibotortattam, — de hogy még valaha meglátlak e még ugys mint láttalak, — abba komor gondjaim folytán, komolyan kételkednem kell...

— Ugyan kérlek pajtás — szólok barátomnak hozzám intézett kérdéseire — mi leljen hát! kutya bajom, csak egy kissé álmos vagyok, — nem akarván elárulni, hogy mi fölött és miben mélyedtem annyira el, tehát így kellett válaszolnom.

— Pedig de kár, hogy álmos vagy már.

— Hát miért kár Karikám?

— Azért, mert elhívtalak volna egy tánciskolába, ahol a grófnának szép szobacziqusával mára légyottom van.

Ha kívánod, hogy ne legyek álmos s veled menjek, akkor szívesen megtésem mindakettőt.

— Nem kérhetek tőled pajtás áldozatot, hanem ha azzal nem hozasz, úgy kérlek, hogy jer.

— Hát akkor megyek.

A helyett, hogy folytattuk volna Károly barátommal a séta utat a lóvaspálya elindulásaig a Károly-köruttra kanyarodtunk és az irányt a Károly-utca felé véve a tánciskolának tartottunk.

— Itt vagyunk — szólok — de menjünk egyenkint be, nehogy a szobacziqusnak feltűnjék, hogy párosával hajhásszuk a kegyét, — mert ha együtt mennénk dugába dőlhet minden előttem ismeretlen terved.

— Igazad van; menj hát te előre be s én csak vagy 10 perczre rá követni foglak, de kérlek ne szólj ám hozzá egy szót sem, még

kozásom ellenére oly kiméletlenül elmarasztalva lettem, a végtárgyalási jegyzőkönyvben jóllehet kivonatban tartalmazó védekezési alapindokaim elég világosan tanuskodnak a mellett, hogy a terhemre rótt vádak a fennálló büntető codexünk és annak a humanismus által átlengett szelleme értelmében büntetésre méltók nem lehetnek.

Ugyanis védekezésem azon négy súlypontja közül, hogy: először, a vádló hat egyén általam következetesen már 1½ év óta a közérkölcös érdekében mint olyanok kik szeplős jellemű és rovott előéletűek a közéletben, a szerlepléstől és a közhivatal viselésétől távol tartandók, a sajtó útján a nyilvánosság előtt lealczázva megismertettek, anélkül, hogy mindez ideig azon tengernyi általam illetett vádak ellenében purifikálták volna magukat; másodsor: hogy a nagyméltóságú Curiának egy precedens esetből kifolyólag ez év 936. sz. a. hozott döntvénye értelmében jelen ügyben becsületsértés fenn sem foroghat; harmadsor: hogy az előjáróság méltóságát megsértett és a jelen ügynek is alapját képező beadvány, már egy ízben a közigazgatási hatóságoknak elbírálás tárgyát képezte olyképen, hogy azért mint az iratok mellé csatolt szolgabírói és alispáni ítéletek bizonyítják, elmarasztalva is lettem; és végre negyedsor: hogy mind a hat vádló ugyanis előjárósági tagok lévén, a szolgabírói ítélet pedig az Uhlarik Károly bíró és előjáró társai nevében beadott és emelt panasz következtében hozatott, így ők is már elmarasztaltatással elégtételt nyertek, — a tek. kir. btő járásbíróóság csak egy pontra terjeszkedik ki, t. i. ott, hol az állittatik „vádlott azon védekezése, hogy már egyszer elítéltetett figyelembe nem vehető“, — de hogy mért nem vehető figyelembe, arról az ítélet igen bölcsen hallgat.

Tekintetes kir. btő Járásbíróóság! — Azon feltevés, hogy a 6 vádló eltekintve, hogy ők egyenkint községi közéletünkben vezérszeretep játszó polgárok, de mint előjárósági tagok küz- és bizalmi hivatalt viselő egyének, az őket 1½ év óta sajtó útján illetett vádakból, a mennyiben még a törvényes 2 évi határidő a perek megindítására le nem folyt, — tisztáznák, oly absurdum, mely logikailag absolut semmi alappal nem bírhat. Mert ha a vádlók valóban oly féltékenyek állittólag tisztességes nevükre és annyira tudatában vannak annak, hogy én becsületükben jogtalanul taposok és csak rosszakarattal rágalmozom őket, bizonynyára lett volna nekik annyi erkölcsi bátorságuk már 1½ évvel ezelőtt, hogy engemet perbe fogjanak

csak észre se vedd, ha látod is és én ha majd bejövök, egyenesen hozzá megyek és csak később veszlek tégedet is nagy örömmel észre.

— Jól van, így gondoltam én is.

Ezzel benyitok az ajtón, megfizetem a kemény 3 piczula beléptidiját, leereszkedem egy asztalhoz, sört rendelek, iszom, körülnézek, szemlélem a tánczosokat; — de hát hiába a kit látni szeretnék, nem látom sehol. Valaki most hátulról megériinti a vállamat egy nyájas jó estét kívánva; — hátra nézek és lám ki ez? — a kis Zsófi a szobacziqus. Hidegen fogadva köszöntését, kérdéseire, hogy nem láttam-e a Károly urfit, azt felelem, hogy egész napon még nem láttam, vele még nem találkoztam.

— Pedig máma ide kellene jönnie — mond a piczike.

— Hogy-hogy? — kérdém mintha nem is tudnám.

— Hát ide adtunk egymásnak találkát.

— Ugy! na ha ő szavát adta, hogy eljön, bizhat is benne, hogy eljönni fog.

Ahogy ezt kimondom, nyílik az ajtó és az én Károly barátom lép rajta be.

Öröm sugárzott a kis lány szeméből amint megpillantá és szenvedélye felett annyira nem uralkodhatott, hogy engem szó nélkül ott hagyva, feléje sietett üdvözölni és kevésen mult csak, hogy rózsás ajkáról fakadó csókokkal és a szerető meleg öleletével nem fogadta.

Éppen keringőt játsztak a zenészek. — Az én barátom még annyi időt sem vett, hogy komottá tegye magát, hanem a kalapot és botot kézbe tartva, fogta a cziquskát és járta a táncot örülten lelkesülve, amíg a zene el nem hallgatott.

ugy, amint azt most mellőzésével a régi vádaknak egy rajtuk ejtett indirecte sértésre nézve tették. Tehát amíg a régi terhükre rótt súlyos vádak tisztázva nincsenek, addig jogfogalmam szerint, ha jelen ügynél becsületsértés fennfőrnaga is, mint közhivatal viselő egyének arczpirulása nélkül ezen szóban lévő pert ellenem megsemmisíthették volna, de megindítva az előzmények természetéből kifolyólag, ellenükben elkövetett becsületsértési ügy tárgyát jelen eset nemis képezheti.

De nem képezheti a per alapjául szolgáló beadvány, azért sem az elkövetett becsületsértés vétségét, mert a nagyméltóságú Curianak ez év 938. szám alatt hozott döntvénye mintegy határozatilag kimondja, hogy egy a hatóságokhoz intézett beadványban foglalt, egy harmadik személyt illető sértő és rágalmozó kifejezés vagy kitétel, becsületsértés, illetve rágalmozás tényét nem képezve, nem perelhető. Hivatkozom a konkrét esetre, mely a nagyméltóságú Curianak ezen határozatát provokálta. Schweiger Márton az országos zsidó irodának elnöke, egy átiratot intézett Pest-Pilis-Solt-Kiskun megye alispánjához, melyben ő Sztérényi Albert volt helybeli főrabbit sértő kifejezésekkel és rágalmozó kitételekkel illette. Sztérényi Albert főrabbi értesülvén, sőt hiteles másolatban kivévén az őt meggyalázóan sértő és súlyosan rágalmozó az alispánhoz intézett átiratot és azt a tek. btő járásbírósnál perelte. Azonban az, ugy a tek. járásbírósnál által, mint a nagytekitetes kir. tábla, valamint is a nagyméltóságú Curia által, hova az ügy felebbzetett, vissza utasított, egyöntetűen mind a három forum kimondva, hogy az ily módon elkövetett sértés és rágalom per tárgyát nem képezheti.

Már most ha a nevezett esetben a hivatalos eclatáns sértésekkel és rágalmozásokat magában foglalt átirat per tárgyát nem képezhetette, nem értem, hogy a jelen ügy mint ugyanis egy hivatalos beadvány, melyben nemis privát személyek, hanem közhivatal viselő egyének nevezvék meg, mért képezhetette ugyanazon tek. járásbírósnál előtt mégis a bűn tárgyát, melyért oly súlyosan és sérelmesen el is ítélt.

Különbben a mennyiben a tekintetes kir. járásbírósnak ezen reám nézve sérelmes ítéletet provokált beadvány egy ízben már a közigazgatási hatóság mint hatás és jogkörébe tartozó ügyet, elbírálás tárgyává tette, igen különös, csak azt ne mondjam furcsa, hogy az még másodszer is bírói megtorlás alá jöjjön, pláne oly módon mint az jött, t. i. hogy két elmarasztaló ítélet hozatott egy és ugyanazon

Engemet természetesen még nem látott, mert látni nem akart, a cziczus pedig örömeiben hibetőleg elfeledte vele ittlétemet tudatni.

En meg elég turpi voltam, hogy őt meg ne láthassam, még csak a tánczosok felé se néztem. Szép gyerekek, fesch gyerekek, jó gyerekek, kitűnő tánczos is, hát hogy a fenébe ne szeretnék a lányok! gondolám magamban midőn a nagy termen át úgy szökődösve, lepke könnyűséggel táncban tova repülni láttam; — de azért ha felém közeledett a sörös palaczkomról még csak tekintetemet sem vettem le.

A zene most elnémult; a helyek az asztalok körül elfoglaltatnak.

Az én asztalom szakácsnékkel, dajkákkal, szoba és mosogató lányokkal, kiki mellett egy-egy munkás, privátdiener vagy baka ülve, elfoglalva lesz.

A szerelmi vallomások és udvalások megerednek, — alkalmam van egy eddig nem ismert módjával és nemével a bókólásoknak megismerkedni.

Mosolyra fakad most ajkam; hej de jó volna, ha a mi urhölgyeinkkel is ily módon lehetne elbánni, társalogni, szelet csapni, udvarolni, bókolni, — így elmélkedtem.

— Az apád szűz Mária megváltó istenit, nem iszó! — szól most jó kedvében kedveséhez egy Somogy megyei született bieskás, ez idő szerint „Albrecht“ baka káplár.

— Hogyne innám — mond Panna a dajka, — de ha nincs mit!

— Hát nem tudsz rőndőnyi, hisz tegnappal telt ki a hónapod.

— Azám — de hát szoknyát vettem ám!

tárgyban, ami pedig egyenlő, a rókáról két bőrt lenyúzni akarni. Már pedig, hogy azt tenni nem lehet, azt engedje meg nekem a tek. kir. járásbírósnak.

De már ha azt a képtelenséget foglalnak is törvényeink magukban, hogy egy elkövetett kihágásért, vétségért vagy bűnért valakit kétszer megfenyíteni lehessen, akkor se jöhet ezen sértő beadványom másodszeri megtorlás alá, mert mint fentebb már említeni szerencsém volt, mind a hat vádló községi előljáró, kik az iratokban foglalt közigazgatási hatósági ítélet szerint, mint Uhlarik Károly bíró és előljáró társain elkövetett sértésért, jogorvoslatot elítél-tetéssel már nyertek. De hogy másodszer mint privát emberek mégis pereltek, az ott leli magyarázatát, hogy egyrészt keveselték a reám rótt büntetést a közigazgatási hatóság részéről, másrészt, nevük egyenkinti felemlítésével nem akarták magukat mint előljárók felismerni.

Nemkülönbben tek. kir. btő járásbírósnak, igen sérelmesnek találok azon az ítéletben felőlem állított kitétel miszerint „rovott előéletű“ vagyok. Hogy rovott előéletű egyén-e az, ki megtámadtatásával valakit arczon ütött és azért 40 frt bírságra ítéltetett, azt a felsőbb bíróságnak igazságos ítélete alá bocsájtom. Én igaz valakit arczul ütöttem és azért a tényért 40 frt büntetésre ítéltettem, de más büntetésem soha nem lévén, így nem tudom, hogy minő jogczimen tüntet fel a sérelmes ítélet engem meggyalázni akarva, rovott előéletűnek.

Végül pedig a sérelmes ítélet a 210 frt összbüntetést behajthatlanság esetére 42 napi elzárásra állapítja meg. Míg a már jogérvényes reám kimondott btő járásbírósnak ítélet 40 frta, míg a közigazgatási hatóság által reám mért még függőben lévő ítélet 60 frta behajthatlanság esetére 4, illetve 6 napi elzáratást állapít meg, e szerint 10 frt után egy-egy napot, addig ezen ítélet azt 5—5 frtban szabja ki; — hogy azt az eltérést az ítélet mért rendeli így, azt a mennyiben arról az ítéletben szó nincs is, én nem tudom magamnak megmagyarázni. Miután ezek után alázattal kérem a tek. kir. btő járásbírósnak, miszerint méltóztassék, jelen felebbviteli beadványt — az összes iratok kapcsán a tek. kir. törvényszékhez felterjeszteni, esedezvén ott méltóztassék a neheztelt — ítéletet feloldva engemet tényálladék hiánya miatt, mint a vád mint a költségek fizetése terhe alól felmenteni. Ujpest, 1884. Október 2-án.

Kiváló tisztelettel
Sztérényi Bertalan.
lapszerkesztő.

— Akkor ne gyere mulatnyi, halom maradj annál a fatyunál odahaza.

Ugyanakkor, külseje után itélve egy mosogatólány, a következő mellettem ülő bájos szomszédnőm, elpanaszol valamit az ő legkedvesebbjének, egy széles vállu, csupasz arczu, vad tekintetű, széles vas marku, derék szállas suhancz ifjoncznak; erre a ténsur orditozva olyanokat mondott az én kedves szomszédnőmnek, hogy azt nemcsak én lenem irhatom, de a leány erre keserves sirásnak eredt, hogy ezt csak a most ujonnan rákezdett „lassuja“ a zenészeknek csillapithatta le.

Egyszerre csak azon veszem magamat észre, hogy a teremben zaj támadt és hogy verekednek. Sűrűnek, forognak, zajongnak, óbégatnak a népek, majd megsüketülők. Felkelek helyemről és állva széjjel nézve a jelenlevőkön keresem Károly barátomat, kire a dulakodás ismét emlékeztetett.

Azonban megnyugodva foglaltam ismét helyemet el, mert megláttam őt a terem egy sarkában Zsófiával együtt ülve, kik jóllehet annyira hiszik, hogy az életnek Eldorádójában vannak, hogy észre sem vették, hogy veszélyes verekedés környezik őket.

A verekedés elérte tetőpontját, bakák és czibilok csak úgy hullatják az ütlegeket mint Katánban a menykő esik; nem kiméltetik senki még a szoknya sereg sem. Sirás, rivás túlharsozja az éktelen férfi szitolódást, ordítást.

— Menjének rendőrségért — kiáltanak több oldalról.

Ekkor ismét felkeltem helyemről, Károly barátomat keresve előbbi helyén, — azonban a űu aki Zsófinak szemem oly epedő tekintet-

Ujpest község határoszlópa.

„Magyar vagyok s arczom szegyenben ég,
Szegyenem kell hogy magyar vagyok,
Itt minálunk nem is hajnalik még
Holott máshol már a nap is ragyog.“

Ha elhagyjuk a budapesti közuti vaspálya társaság helybeli indulóházát, beérünk Ujpest községébe; itt első pillantásra szemünkbe tűnik egy körülbelül 2 $\frac{1}{2}$ méter magas oszlop, a község határát jelezve. Az oszlop svarczgelbre van festve, festését már az idő vasfoka kissé lekoptatta, de azért világosan kivehető rajta a svarczgelb szinek piszkos undorító vegyületei.

Ennyit az oszlop leírásáról.

Már most kérdezem Ujpest község előljáróságát, vajlon arra mentükben észrevették-e ezen szegyetlenjes oszlopot? Bizonyval igen, mert gyakran szoktak arra eljárni, s ennél fogva tudomásuk van arról, hogy ezen nemcsak a községnek hanem az egész megyének szegyenére szolgáló oszlop oly állapotban van azon a helyen ahol áll, mely állapot a magyar nemzeti érzülettel homlokgyenyest ellenkezik. Tegyük szívökre kezüket s gondolkozzanak arról, hogy Magyarországnak élnek s annak kényerét élvezik.

Sajnos, de azok után, miket szerencsénk volt Ujpest község bírájától hallani t. i. hogy a „haj de hunczut a német“ című dal általa törvényellenesen megtiltatott, önkénytelenül arra a következtetésre kell jutnunk, hogy talán ez a szegyetlenoszlop az igen tisztelt bíró ur kegyelméből tündöklik azon helyen hol áll, hirdetve Ujpest község magyar érzületű lakosságának türelmét.

Magyarország köz- és államjogilag elismert színei a piros, fehér és söl, nem pedig holmi svarczgelb színek. Az 1848 évi 21. t. cz. a magyar nemzeti színt ősi jogaiba visszaállítja s világosan kimondja: „Magyarországban köztintezeteknél, községeknél stb. a magyar állam színei vagyis a piros-fehér-zöld használandók.“ Felteszszük, hogy a községelőljáróság ezen törvényczikkéről kötelességszerűleg tudomással bír, akkor miért tűri ott a Bachkorszak ezen szegyetlenjes hagyományát, mely semmiképen sem egyezik össze a magyar nemzetiség eszméjével.

Hisszük és reméljük, hogy szavaink nem hangzanak el a pusztában, s a község hazafias képviselő testülete az előljárósággal egyetemben elfogja rendelni ezen svarczgelb korhadt faoszlopnak kiásátását, s helyébe egy egészséges fából készült nemzeti színre festett oszlopot fog felállítani, mely mindenképen megfelel a magyar nemzeti szellem érdekeinek.

Diogenes.

tel függött és annyira tudta a szerelmesnek mosolyát és modorát szimulálni, hogy azt vélted volna, hogy a hunczut fülig s bolondulásig szerelmes bele, — kerekét oldott, elillant, eltávozott, hihetőleg nem egyedül.

Boszankodva e csúfos felültetésemén én is feledhetlen emléket és tapasztalatot vive magammal, távoztam és egyenesen a fürdőbe mentem.

A fürdőben sehogy se tudtam a gondolatlalt kibékülni, hogy táncziskolába voltam, hanem hogy méltóságomat magam előtt el ne veszítsem, úgy képzeitem mintha mint báltudósító lettem volna egy bálban, melyről következő tudósítást írom is:

Fényes Sári bál. X. helyiségben az éjjel pezsgő jókedv, éktelen láрма, zaj és ujjongás közt a reggelszürkületig tánczoltak, amiben voltaképen a bál nyilvánult légyen. A teremnek minden zuga a jelen volt fényes társasággal megtelt és több ízben a tolongás és tolakodás következtében tettelegességre is került a sor, mely alkalmakkor mindenkor hullt az ütleg mint villám a földre, nem válogatva az irányt, hogy férfi vagy női koponya felé esik-e. — Ezen sajnálatos véres intermezzoktól eltekintve a mulatság sikerültnek mondható, mert sikerült többeknek isten segítségével és a rendőrség közbejöttével ütleg nélkül is a termet elhagyni. A fényes társaság közt látuk X. herczeg, Y. gróf, Z. báró, K. lovag, N. bankár livirozott kocsisát, inasát, szakácsnőjét, szobalányát, dajkáját, mosogatólányát; Albrecht főherczeg és a román király bakait, — egy pár rőhovagot és Rűfkét, — a főváros nevezetességei közül pedig jelen volt két hírlapíró B. Károly és Csintalan Bertalan.

Különfélék.

— Zsidó orvos mint rablóknak büntársa.

Legközelebbi számunkban a fővárosi sajtó után mi is közöltük, hogy Odry Lehel urnak lakásába egy a községben rég idő óta grassáló jól szervezett betörő banda a rablást megkísérelte, de rajta veszett, a mennyiben Odry ur és házi nevelője a betörőket idejkorán észrevéve lövésekkel futásra készítette. Ez alkalommal a betörő bandának feje Márkus Sámuel hirhéd zsidó gonosztevő, tudvalevőleg két súlyos lövéseket is kapott. Amint ezen vakmerő betörési esetről pótlólag bővebb részleteket nyertünk, tévesnek bizonyult azon a fővárosi sajtó után közölt hírünk is, miszerint a megsebesített Markus Sámuel zsidó egy félreeső kunyhóban elrejtőzködött volna. A zsidó betörő mint értesültünk nem rejtőzködött el, hanem megsebesítése után lakására ment, hova másnap a lösebeket gyógyítandó Dr. Hédervári Számi zsidó orvost el is bivatatta. A zsidó orvos, bár értesülhetett már elhivatásával, hogy az éjjel minő vakmerő betörésnek színhelye volt Odry urnak lakása mert ezen hír saájáról szájra járt, — azért megjelenésével állítólag nem tűnt fel neki a zsidó betörőn ejtett lösebek, — hanem anélkül, hogy a zsidó gonosztevőt kérdezte volna, hogy hol kapta azokat, gyógykezelésbe vette. — A rendőrbiztos Chapó Gézának feltűnt azon körülmény, hogy Odry urtól nyert értesítés szerint egyik betörő súlyosan megsebesítve lett, de azért a gyógytárból gyanus egyének sem carbolvizet, sem tépést a sebek gyógyítására nem vittek. Tehát amennyiben ő a gyógytár utján a sebesült betörőnek nyomára nem jöhetett, feltette magában, hogy az orvosok látogatásait a betegekhez szemmel kíséreni fogja. Így feltűnt neki az, hogy Hédervári orvos három napon át, naponta több ízben egy undorító lebujba megyen. A rendőrbiztos helyes nyomon járt is, mert az a lopódzott, titokteljes vizitáció a zsidó orvosnak három napon keresztül megerősítette benne a gyanút, hogy a lebujban valószínűleg a sebesült gazember lesz az orvosi gyógykezelést igénylő beteg. S im midőn a rendőrbiztos a lakba bement, kit talál kinokkal küzdve az ágyban heverni, mint azt az általa rég ismert zsidó betörőt. Megvizsgálva sebeit, látván hogy lösebek, rögtön le is tartóztatta a gonosztevőt és további ápolásra mint rabot a Rókus kórházba szállította. Ez a száraz tény. Tehát Dr. Hédervári Számi állítólag nem tudta, ki és mi az ő betege, — állítólag nem kérdezte, hogy honnan eredtek az általa gyógykezelt lösebek. Ezt mi határozottan és kereken kétségsbe vonjuk. Mert ezen körülmény amint később kiderült, hogy ő szerezte be a gyógykezelésre szükséges gyógytári anyagokat, nehogy azokat valami gyanus egyén által resipével hoztassa ami természetesen a gonosztevőnek nyomára is vezethetne, — elég fényesen bizonyítja és elég világosan igazolja azon feltevésünket, hogy ő igen jól ismerte a sebesültet és igen jól tudta, hogy hol és miként kapta az a lösebeket; és hogy ő ezt nem tartotta kötelességének a rendőrségnek bejelenteni, csak arra enged logice következtetni, hogy ő a rabló zsidónak bűn és czinkostársa. Még az újpesti bírónak is — ki ugyan elég hosszafüli — ezen titkolódzása a zsidó orvosnak feltűnt mint felette gyanus körülmény és kérdőre is vonta ezen községi, járási és t. megyei orvost, — de a mennyiben ez azt állította, hogy neki az Odry féle esetről tudomása nem volt, sem azt nem kérdezte a zsidó gonosztevőtől, hogy hogy kapta a sebeket, de midőn kereken kinyilatkozta, hogy ő orvos nem spiczi — a böles bíró jónak látta a zsidó lelkiismeretes és becsületes orvos urnak az absolutoriumot megadni. De hisszük és reméljük, hogy más fordulatot vesz ezen ügy még, olyképen pedig, hogy az a már egyszer rablási vád alatt állott uzsorás zsidó t. megyei orvos ur, a betörő zsidóval együtt méltó büntetését megkapni fogja. Ezt annál inkább is feltehetjük, mert Odry Dehel ur kinek az alkalommal élete komoly veszélyben forgott, a dolgot csak a mai stádiumban nem fogja hagyni, hanem midőn az ügy illetékes helyen a törvénytörésnél vizsgálást tárgyát képezni fogja, kifog terjeszkedni ezen a zsidó orvosra vonatkozó gyalázatos bűnpalástolásra is, elmondva, hogy az illető orvos a helyett, hogy a börtönben fetrengene, még manapság is daczára ezen ügybe befolyt bűnös kezéjének a tudori czimmet egyéb czimeivel együtt neve mellé pingálgatja. Szomorú állapotok ezek, olyanok melyek arra vallanak, hogy míg a zsidókat ki nem pusztítjuk ilyen világot fogunk élni.

— Egy vádlott védekezése. Következő érdekes és nagyfontosságú eljárásunk bűnös műveleteit a múltban kellőleg jellemző levelet vettük Kerekes László volt községi pénztáros urtól: Tekintetes szerkesztő ur! Becses lapjának 6-ik számában

a „Bűnre bűn“ felirattal megjelent cikke, az eljárás által illetéktelenül, jogtalanul és törvénytelenül a polgárságtól beszédett letelepedési díjakra vonatkozólag, ezen ügygel az én nevémet is kapcsolatba hozza. A nyilvánosság előtti tisztelet, nemkülönben azon kötelesség mint volt községi hivatalnok parancsolják, hogy működésemről számot adjak és így kijelentem tartozom, miszerint én mint községi pénztárnok azon a tek. szerkesztő ur által vádolt újpesti eljárásossal egy huron nem pendültem, tagjaival soha hivatalon kívül társaságban nem voltam, a befolyt pénzekkel sem nem osztzkodtam, sem azokat elprédálni és eltüntetni nem segítkeztem, hanem a pénztárnokságom alatt befolyt pénzeket mindig az eljárásosnak egy krajczárig elszámoltam. Hogy mi történt és hova utalványoztattak ezek a pénzek, azt én nem tudom, az nem tartozott reám. A nyugtát az eljárásos által utalványoztattak, én kifizettem az összegeket, de hogy hova és mire fordítottak, avagy az utalványozott pénzek rendeltetésüknek megfelelőleg elhasználtak-e, azt sem nem tudom, sem arra már nem emlékezem. Tek. szerkesztő ur! Nemcsak hogy hivataloskodásom alatt a községi pénzekből eltulajdonítottam volna, mint azt a közlemény sejtetni enged, de azt tudja az egész község, hogy ellenkezőleg hivataloskodásom a községben anyagiag annyira megrontott, hogy azt még manapság is sinylem. És hogy az összejátszás az akkori eljárásossal csak oly alaptalan feltevés, a mellett tanuskodik azon körülmény, hogy én hosszú ideig crimminális perben állottam ugyanazon egyénekkel, kikkel a cikk szerint czimboráskodtam volna. Ennyit kijelenteni tartozom kötelességemnek ismertem és történiék bármi, az én kezeim tiszták, a miről majdan illetékes helyen is meggyőződni fognak. Kérve tek. szerkesztő urat, miszerint méltóztassék jelen soraimnak becses lapjában egy kis helyet szorítani, maradok Ujpest, 1884. október 6-án, kiváló tisztelettel Kerekes László, volt közs. pénztárnok.

— A btó járásbíró egy kupler iránt. Olvasóink annak idejében nyertek tudomást, hogy Stern Lipót bordélyház tulajdonos és fia Stern Móricz ellen szerkesztőnkön elkövetett becsületsértés, rágalmazás és veszélyes fenyegetés czim alatt a vádfeljelentés megtétele. Ezen ügyben a IV—X. ker. btó járásbíró és hó 4-én a megejtett tárgyalás után hozott ítéletet. — Bárha a bizonyítási eljárás során világosan kiderült a panaszoltak terhére rótt vád, azért Sárkány albiró a vádlottakat felmenté és csak becsületsértésben találta Stern Lipót kuplert 20 frtban elmarasztalandónak. Igen különös és tanulságos volt reánk nézve ez a tárgyalás, mert ebből meggyőződünk, hogy Dr. Sárkány József bíró előtt csak annak lehet igazsága, a kinek pénze van. Az elfogulatlan és pártatlan közvéleménynek megítélésére bizzuk, hogy minő véleménnyel lehet egy oly bíró felett, ki egy feddhetlen előéletű egyént, ő gazembereken elkövetett becsületsértésért (!) egyenkint 35—35 frtra ítélt el, — míg egy oly gonosztevőt, templomrablót, kire már halálos ítélet ki lön mondva, szepítőten jellemű egyénnel elkövetett becsületsértésért csak 20 frttal fenyíti meg. Ha eltekintünk is attól, hogy az egyik vádló Stern Móricz, a tárgyalásra a börtönből vezetett elő, hol egy elkövetett gazságot bűnhődött meg, de azért a vád alól felmentetett, azonban attól már nem tekinthetünk el, hogy egy bíró ily szemérmelen és gyalázatos ítéletet mondjon ki azzal szemben, akit ő ugyanis pár nappal ezelőtt oly súlyosan elítélt. De hát ilyen nálunk Magyarországon az igazságszolgáltatás. Kineveznek bírákul embereket, kiknek nem az igazság kiderítése az elvük, hanem minden áron a pénz szerzés. Mi ezen esetből kifolyólag megtesszük a törvényes lépéseket, hogy Sárkány bíró ellen a fegyelmi eljárás megindításuk és rendelkezünk is oly adatok felül, hogy ő nem sokáig fogja azon tiszteletet és méltóságot parancsoló bírói czimet viselhetni. Nem szabad ily Sárkány fajta emberek miatt egy független bírói testületet beszeneezni hagyni, nem szabad ily bíró miatt egy az egész ország tiszteletét és nagybecsülését bíró igazságszolgáltatási intézményt mint a IV—X. ker. btó járásbírósgot compromittálni hagyni.

— Az erkölcselenségnek netovábbja. A József-utcában és a főúton zöld lámpa, vörös lámpa és még ily fajta lámpa czimű titkos bordélyházak ékesítik az utcákat. Bárha lámpához czimezve vannak is ezen gyalázatos és undorító házak, és bármily világosan égneik is ezen lámpák, azért a mi rendőrségünk nem látja vagy látni nem akarja, hogy a bűnnek és erkölcselenségnek minő ocsmány lebujai ezek. Szabadon és nyíltan ülhet benne orgiákat a fiatalság, bátran és zavartalanul üzhetik ezen ronda helyeknek zsidó tulajdonosai a legocsmányabb bűnöket. Jó lesz a bírónak ezen házakra figyelmét kiterjeszteni és ezeknek bezárásával jobb szolgálatot tesz a községnek, mintha Reiter-féle tisztességes helyiségekre vet boszus szemet. A mennyiben ezen helyiségek bor és kávéérésre nyertek iparendélyt, ha egyáltalán kaptak! — de az csak ürügy, mely alatt az erkölcselenséget szfhatják, elvárjuk, hogy a bíró ki Narancsival általunk igen helyeselt módon elbánt, ezen nyomorult gaz zsidókkal is erélyét és szigorát éreztetni fogja.

— Interpelláció a böles bíróhoz! Van-e az igen tisztelt (!) bíró urnak tudomása arról, hogy egy községünkben a lakosságot mulattató kintorna daczolni merészel a bíró urnak drákói szigorral kiadott tilalmával, t. i. hogy folyton „haj de hunczut a német“, továbbá a „Zinczene, zakzene“ czimű nótákat játsza? Ha van, miért tesz különbséget a személyek közt, — ha nincs, akkor remélni szeretjük, hogy e garázda kintornára figyelmét kiterjesztendő is reá ama ismert „dutyiba tevés“ járó paragrafust alkalmazni méltóztatni is fogja.

¶ Két még jól használható zongora, igen olcsón, darabja 30 forintjával eladó. Bővebb értesítés e lapok kiadóhivatalábak nyerhető.

Nyílt tér. *)

Eladó bor és szőlő.

Mintegy 120 hectoliter káposztásme-gyeri kitűnő jó minőségű új bor, hectoliterje 12 frtjával eladó; — nemkülönben ezen bornak szőlőföldje, 8 $\frac{1}{4}$ fertály komok-talaju, filoxera mentes, lakházzal ellátott szőlő szintén eladó.

Megkeresések V i z A l a j o s urhoz (Vác, fazekas-utca 125. szám) intézendők.

*) E rovat alatt közölttekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Szerkesztői üzenetek.

B. R. Ha mesterségét nem érti jobban, mint a hogy a tollat kezeli, akkor csak sajnálhatjuk őnt. Nem elég ám írni koma! annak értelmének is kell lenni. Ne éljen azon illúzióban, hogy valaha író lehet önből, mert akkor fiatal kora daczára a legszerencsétlenebb ember leend. Éljen kérem hivatásának és szabad idejében olvassa azt amit mások — írni tudók — írnak. Béküljön ki a sorssal, — csak ezen jó tanáccsal szolgálhatunk. — P—ur. Az adókönyvecskére még visszatérünk, — mi kötelességet teljesítünk és azért — nem jár kisasszonyoknak való bökölés. Különbön tudjuk, hogy mit akar ön azzal kifejezni és ha elismerés akart az lenni, ugy a kifejezés nem volt jól alkalmazva. — Anonimus. Ön magasztalja bátorságunkat, nyíltságunkat és ön mégis a titkolódzásnak rút köpenyébe bujlik. Nyíltság nyíltságot követel. Ha akar tőlünk valamit és panaszja jogosult — a miben mi nem kételkedünk, — mit takarja akkor arcát be sűrű fátyollal mint egy torzarca dáma — Nekünk sem időnk, sem kedvünk nincs a maszkát szellettetni és találgatni, hogy ki van alatta. Tessék magát megnevezni vagy többé ily módon nem alkalmatlankodni. — Birtokos. Egyszerre minden ügyét baját községünknek nem karóhatjuk fel, de legyen nyugodt, a mi figyelmünket nem kerüli semmi sem el, ami a közjót előmozdítani hivatva van. Önnek panaszra általános panasz és ezen kérdéssel már mielőbb behatóan foglalkozni is fogunk. Azon a sorok közt olvasható insinuatióért, hogy a hallgatásért ő megfizetett bennünket, feljogosítva volnánk őnt is viszont sérteni; — de nem tesszük, hadd nyomja őnt annak idejében lelkiismerete, hogy minő képtelen és alaptalan váddal illetett bennünket. Addig is vegye tudomásul, hogy bennünket az illetőnek milliói el nem vakitanak, sem a 9 águ korona el nem némíthat, hanem az igazság felvilágosít, a jog pedig beszédre tanít minket. — Buda Eörs. A jövő hét folyamán valószínűleg kirándulunk. — Tormási. Megint hallgat? Sok teendői lehetnek, hogy felénk se néz, ránk se gondol. — Barát. A mi ügyünk, a mi bajunk, — másnak baja, a mi ügyünk. Ki tehet arról, hogy azt még nem érdemeltük meg. Lelekiismeretünk nyugodt, hogy többet nem tehetünk, mint a merésztől. Mi nem bökölhatunk senkinek, de nem is kunyorálunk; amint lesz, ugy kell hogy jó legyen.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi Bertalan.